

הגזול עצים פרק תשיעי בבא קמא

צמ.

עין משפט נר מצוה

סו א ב מ"י פ"א
מלכות שמירות
הלכה ג סוג לאון קפא
טושיע ח"מ סמן שלט
ספ"ק ו:
סו ג ד מ"י פ"א מהל'
לאשט הלכה ב סמן
עשין מח טושיע אה"ע
סמן כח ספ"ק טו ובהג"ה
שם:
סו ה מ"י שם הלכה ב
סמן שם טושיע
אה"ע שם:
סו ו מ"י וסמן שם
טושיע שם ספ"ק ו:
ע ז מ"י פ"א מהלכות
שמירות הלכה ד ושי'
בהשנות וצמ"מ סמן עשין
פט טושיע ח"מ סמן שו
ספ"ק ב ורב אלפס ז"מ
ספ"ק דק קול ועין
בטושיע אה"ע סמן כח
ספ"ק טו בהג"ה ו:

מוסף רש"י

והקדירו יורה. שהתירו יתר מדי
יורה. שהתירו יתר מדי
(קדושין פ"ג) נותן לו דמי
צמורה. והכל ליכא שפחא
כלל דהא נשקף לגמרי
ולכא למימר שם שפחא
יותר (שם) קבלות. אומן
שקבל עליו נפשות מלאכה
בין וכן ולא לשכירות
ימים (ב"מ פ"ב) שיריין.
אצטרה (בבבבב) (ל)
מתקנתין שירין (קדושין
פ"ח) ואקדש אני לך.
בשכר פעולתך, שהוכח
משה הוא (שם) אילימא
אחרו ממוין. שחורים
לאחר שגמרו (שם)
מכיל דר"מ סבר אחרו
ממוין לא. בתמיא כלומר
מכלל דיון ששקל דקאמר
ר"מ אע"פ שאל בואו
לידה קא מתמה אלא
במאי מקדש (שם) ישנה
לשכירות מתחילה ועד
סוף. אומן המקבל עליו
לפנות בשכר, לא אמרין
בגמרי המלאכה אלא קונה
כל השכירות, אלא כל
פורמא ופורמא דעבד קמא
קמא קני אגרא (ע"ו)
(שם) כל פרוטה ופרוטה
בשגמרה נתחייב בה בעל
המלאכה לפועל בשכירות
עשית המלאכה. הלכך
בשמוחין לה ההוא הוא
לה מלה למפרע (קדושין
פ"ח) המקדש במלוח.
דלמא לה המקדש י
במלוח שהליתין (שם)
שחל לה מלה שחייבת
לו (בבבבב) אינה
מקודשת. אפילו ישנה
בעין (קדושין פ"ח) דמשום
דמשנה שנוטה יתמה
להואלה וברשות קיימא
והשתא לא מדי יהי
לה (בבבבב) דקמה
משדה עפרין גמריין,
דיהי מדי בשעת קדושין
ומלה להואלה יתמה ובר
הן שלט ומעות אחרים
היא חייבת לו (קדושין פ"ח)
באומן קונה בשבבב כלי
קמיפלגי. כלומר הכא
במלך תהיה ליהוה שכר
יומם אלא קבלן, שקבל עליו
לגמרי המלאכה בך וכן,
ובאומן קבלן בשמשיחו
ועשה כן הוה כל קונה
לחות בלי כסאו משחיו
קמיפלגי, ר"מ סבר אומן
קונה בשבבב כלי, ואין מו
לומר ישנה לשכירות כו',
דכל מה שמשחיו אינו
מלה על העצים אלא כלי
הוא וזה, ובשמוחיו לו
ואין כלל מלה בשמוחין לה

הבא במאי עסקין בצמר ובמנין דבעל הבית. הו"מ
למפרך מאי דוחקיה לאוקמי צמר ובמנין דבעל הבית
דוקא בשעת נפילה לוקמה בסממנין דפועל ואפילו לאחר נפילה
אלא משום דלית ליה עדיפות למפרך:

דאגריה צבישוי. פי' בקונטרס

שהתנה עמו סכום
הדריכות כל דריכה צמעה דשכר
יוס הוא ולא קבלן דליקני בשבבב
תימה מה ר"ל דמ"מ הרי קבלן הוא
ולא שכר יוס וזהמקבל (ב"מ דף
ק"ב) פירשה צ"ל דאגריה
לצטני כשנא לצית הגרדי צוטנין
בגלגלם בתוך הכלי צמים ומיהו לא
בצוללות עסקין אלא בשכירות בין
ישנים בין לא ישנים שכרו לפי מנין
צטיות כן וכן צטיות בך וכן
מעות עכ"ל וי"מ דמי אגריה לצטני
עובר משום כל מלין אצטשא קמיימא
דזהיהא ליכא שפחא וא"ת אמאי לא
תיך דשכר יוס עסקין יש לומר
משום דקמני וגמרי והויעו וצשכר
יוס מאי הויעה שייכא:

בשריחא דאגרתא. ההוא

דלעיל לא מני
לאוקמי בשליחא דאגרתא דהא
בהדיא קמני הנותן טליתו אצל בעינין
דרב ששת דהכא ה"מ לאוקמי
דאגריה לצטשא וא"ת והיכי מוקי
לה בשליחא דאגרתא והא בהדיא
בהמקבל (שם) פירש צעיימו
דמספקא ליה אי אומן קונה בשבבב
כלי אי לא דקאמר צעו מיינה מרב
ששת קבלן עובר בצל תלין או אין
עובר אומן קונה בשבבב כלי ואין עובר
או אין אומן קונה בשבבב כלי ועובר
ו"ל שש שאלו סתם וגמרא הוא
שמפרש שאליתו כן שסבור שזה
מסתפק וכן אורחיה דגמרא לעיל
צריש פ"ב (דף יט) וצמחה מקומות
ואין להאריך":

אלא במאי מקדשא. אור"י דסברא

הוא שאין מקודשת צמח
שמוחל לה שכרו אפי' לא יתא אומן
קונה בשבבב כלי אלא מלה יש לו
עליה והוא מוחל לה אין מקודשת
שאין דעתה להתקדש עד שיבאו
השיראים והזמנים לידה ועוד אור"י
וגרסה לו עיקר שאפי' שניהם רואים
שיחלו קודם הגעת ממון לידה אינה
מקודשת אע"פ שמתחייבת לו ראשון
ראשון לפי שישנה לשכירות מתחילה
ועד סוף כיון שאין יכול לתוצעה
בין שכרו עד שיגיע הממון לידה ואין
חשוב כמותו לה כלום במחילתו עד
שחבא שעה שיכול לתוצעה דין:
ואיבעית אימא דב"ע ישנה
לשכירות מתחילה

רבי מאיר סבר

ועד סוף. דאי אינה אלא צסוף (ט) כיון שגמרה כל המלאכה שאין מתחייב שכרו אלא הכל יחד ולא מוחל לה צמורת קדושין לא חשיב
מלה ואין לדקדק מכאן דכן הלכה דישנה לשכירות מתחילה ועד סוף כיון דלא מני למימר צע"א אצל יש להציא ראייה מפ"ק דע"ו
(דף יט: וס"ה) גבי הגיע לכיפה שמעמידין בה ע"ו אסור לצנוטה וקאמר בגמרא אס צנה שכרו מותר ומפרש טעמא משום דישנה
לשכירות מתחילה ועד סוף אימת מיתקרא במכוס אחרון לית בה שוה פרוטה וליכא דפליג התם משמע דהכי הלכתא
ואע"ג דקיי"ל דשכירות אין משתלמת אלא לצסוף אפי' למ"ד ישנה מודה דאין משתלמת אלא לצסוף כדנפקא לן באיזהו נשך (ב"מ דף
ס"ה) וס"ה מדכתב כשכיר שנה צמח שכירות של שנה זו אין משתלמת אלא לשנה אחרת והא דאמר נמי דפועל יכול לחזור צו אפי'
צחאי היום הוי אפי' למ"ד אינה אלא לצסוף דכשחזר צו ואין רוצה לפעול יומר לו הוה הסוף ולא נ"מ צלוגתא דישנה לשכירות
ואין לשכירות אלא לענין הך דשמעתא אי הוה מלה אי לאו ולענין ההיא דע"ו:

רבי מאיר סבר המקדש במלוח מקודשת

והיא כפקדון ואם לא נשתייר הימנו כלום אינה מקודשת משום דאין צעין ואין סברא לומר דמה שהחזיר לה הזמנים חשיב
כמלה צעין כיון דאין אומן קונה בשבבב כלי ועוד דאם כן אמאי אין מקודשת לרבי מאיר ללישנא דלעיל:

והקדירו יורה נותן לו דמי צמרו דמי צמרו
אין דמי צמרו ושבתו לא לאו שהקדירו
לאחר נפילה דאיכא שבבבא ושמע מינה
אומן קונה בשבבב כלי אמר שמואל הכא
במאי עסקין כגון שהקדירו בשעת נפילה
דליכא שבבבא אבל הקדירו לאחר נפילה
מאי נותן לו דמי צמרו ושבתו לימא שמואל
לית ליה דרב אסי אמר לך שמואל הכא
במאי עסקין כגון דצמר ובמנין דבעל הבית
וצבע אגר ידיה הוא דשקיל אי הכי נותן
לו דמי צמרו ובמנין מיבעי ליה אלא שמואל
דחויי קא מרחי ליה תא שמע (א) הנותן טליתו
לאומן גמרו והודיעו אפילו מכאן ועד עשרה
ימים אינו עובר עליו משום לא תלין נתנה לו
בחצי היום כיון ששקעה עליו החמה
עובר עליו משום כל תלין ואי ס"ד אומן
קונה בשבבב כלי אמאי עובר משום כל תלין
אמר רב מרי בריה דרב כהנא בגרדא
דסרבא דליכא שבבבא סוף סוף למאי יהבה
נחליה לרכובי כיון דרכביה היינו שבבבא לא
צריכא דאגריה לביטוי ביטשא ביטשא
במעתא דהיינו שכירות ולמאי דסליק אדעתין
מעיקרא דלא אגריה לביטוי מסייע ליה
לרב ששת דבעו מיניה מרב ששת (ב) קבלנות
עובר עליו משום כל תלין או אינו עובר
ואמר להו רב ששת (ב) עובר לימא דרב ששת
פליגא אדרב אסי אמר שמואל בר אחא
בשליחא דאגרתא לימא כתנאי (א) עשה לי
שירים גומין וטבעות ואקדש לך כיון שעשאן
מקודשת דברי רבי מאיר וחכמים אומרים
אינה מקודשת עד שיגיע ממון לידה מאי
ממון אילימא אותו ממון מכיל דר"מ סבר
אותו ממון לא אלא במאי מקדשא אלא
פשיטא מאי ממון יממון אחר וסבריה דכולי
עלמא הישנה לשכירות מתחילה ועד סוף
דכולי עלמא המקדש במלוח אינה מקודשת
מאי לאו באומן קונה בשבבב כלי קמיפלגי
דר"מ סבר אומן קונה בשבבב כלי ורבנן
סברי יאין אומן קונה בשבבב כלי לא דכולי
עלמא אין אומן קונה בשבבב כלי אלא הכא
בישנה לשכירות מתחילה ועד סוף קא
לשכירות אלא לבסוף ורבנן סברי יש
סבר המקדש במלוח מקודשת ורבנן סברי
המקדש במלוח אינה מקודשת

מפילגי רבי מאיר סבר אין לשכירות אלא לבסוף ורבנן סברי יש
לשכירות מתחילה ועד סוף ואי בעית אימא דכולי עלמא ישנה
לשכירות מתחילה ועד סוף והכא במקדש במלוח קמיפלגי דרבי מאיר
סבר המקדש במלוח מקודשת ורבנן סברי המקדש במלוח אינה מקודשת

ועד סוף. דאי אינה אלא צסוף (ט) כיון שגמרה כל המלאכה שאין מתחייב שכרו אלא הכל יחד ולא מוחל לה צמורת קדושין לא חשיב

מלה ואין לדקדק מכאן דכן הלכה דישנה לשכירות מתחילה ועד סוף כיון דלא מני למימר צע"א אצל יש להציא ראייה מפ"ק דע"ו
(דף יט: וס"ה) גבי הגיע לכיפה שמעמידין בה ע"ו אסור לצנוטה וקאמר בגמרא אס צנה שכרו מותר ומפרש טעמא משום דישנה
לשכירות מתחילה ועד סוף אימת מיתקרא במכוס אחרון לית בה שוה פרוטה וליכא דפליג התם משמע דהכי הלכתא
ואע"ג דקיי"ל דשכירות אין משתלמת אלא לצסוף אפי' למ"ד ישנה מודה דאין משתלמת אלא לצסוף כדנפקא לן באיזהו נשך (ב"מ דף
ס"ה) וס"ה מדכתב כשכיר שנה צמח שכירות של שנה זו אין משתלמת אלא לשנה אחרת והא דאמר נמי דפועל יכול לחזור צו אפי'
צחאי היום הוי אפי' למ"ד אינה אלא לצסוף דכשחזר צו ואין רוצה לפעול יומר לו הוה הסוף ולא נ"מ צלוגתא דישנה לשכירות
ואין לשכירות אלא לענין הך דשמעתא אי הוה מלה אי לאו ולענין ההיא דע"ו:

רבי מאיר סבר המקדש במלוח מקודשת

והיא כפקדון ואם לא נשתייר הימנו כלום אינה מקודשת משום דאין צעין ואין סברא לומר דמה שהחזיר לה הזמנים חשיב
כמלה צעין כיון דאין אומן קונה בשבבב כלי ועוד דאם כן אמאי אין מקודשת לרבי מאיר ללישנא דלעיל:

שכר הקצוב. הייא שפחא הרי הוא כמכור לו, ורבנן סברי אין אומן קונה כו' והרי הוא כשאר שכירות (שם) אין לשכירות אלא לבסוף. בשמחורין לו והרי גס קדושין הוא מוחל אלא ואין כלל מלה בשמחורין לה

(שם) דאמר באיזהו נשך (ב"מ פ"ה) כשכיר שנה צמח שכירות שנה זו משתלמת במחילת שנה אחרת (ב"מ פ"ה).

והקדירו יורה. נתקלקל הצב מעלמו: לאחר נפילה. לאחר שקלט
הצב ונעשה שבה צמור: לימא שמואל ליה ליה דרב אסי.
הואיל ומהדר לאוקמי בהכי מתניתין ומהשתא לא עדינן כרב אסי
דהא קיימא לן [בכורות פ"ג] כשמואל דניי: אמר לך. הא מתניתין דמשמע

דאי הקדית לאחר נפילה יהיב ליה
נמי דמי צמחיה כגון שצמר וסמנין
דבעל הבית דהא ליכא למימר אומן
קונה בשבבב כלי דסמנין הוא דמשבח
ליה וצבע שכיר צעלמא הוא וודאי
אומן שהסמנין שלו קונה בשבבב כלי
ואין משלם אלא דמי צמרו: דחויי
מדחי ליה. כלומר ממתניתין לא
תסייעיה ולא משום דשמע מינה
דשמואל פליג אדרב אסי: אמאי
עובר. הא צווי קא מוצן ליה ניהליה
ולא שכירות היא: גרדא דסרבא.
פלוקי"ר בגדים: לצטושי. פלאר"ש
צנע"ו ושכרו לדרכה והתנה עמו
סכום הדריכות כל דריכה צמעה
דשכר יוס הוא ולא קבלן דליקני
בשבבב: ולמאי דסליק אדעתא
מעיקרא דלא אגריה למנין צעשי.
וקבלנות הוא וקמני עובר: מסייע
ליה לרב ששת. לא גרסינן יתמא:
יתמא פליגא דרב ששת אדרב אסי.
דמדקאמר עובר קסבר אין אומן
קונה בשבבב כלי ולא ציני ניהו וכיון
דלא קני בשבבב היכא דנתן לו ע"ס
לעשות מהן מיהא ועשהא ושיצרה
משלם מיהא: בשליחא דאגרתא.
דקבלנות היא שאל שכרו ליוס אלא
להולין לו אגרת למקום פלוגי בהיהא
קאמר רב ששת דעובר דליכא שפחא
דליקני: עשה לי שירים. נמדין משלי
ואקדש לך בשכר פעולתך: ישנה
לשכירות מתחילה ועד סוף. כיון
שעלה שכרו לפרוטה נתחייבה לו
מיד פרוטה והוהא ליה מלה גבה
ואי לא דלומן קונה בשבבב כלי משום
שכירות לא יתמא ר"מ דמתקדש
דמתקדש צמלוח אינה מקודשת
דמלוח להואלה יתמה (א) ואינה צעין
אלא משום דקסבר אומן קונה
בשבבב כלי וכי יהיב (א) לה ניהליה
מקדשה בשבבב [מה] דלית ליה
גבויה אף על פי שאל נתן לה ממון
אחר ורבנן סברי לא קני ואינה
מקודשת עד שיגיע ממון אחר לידה:
אינה לשכירות אלא לצסוף. כי מהדר
לה ניהלה הלכך לא מלה הוא:

לעני רש"י

פלוקי"ר [פלוקי"ר].

לסור (צמר). פלאר"ש

[פולידווי"ש]. דריכות

(לשם כיבוד).

פלוקי"ר [פלוקי"ר].

לסור (צמר). פלאר"ש

[פולידווי"ש]. דריכות

(לשם כיבוד).

פלוקי"ר [פלוקי"ר].

לסור (צמר). פלאר"ש

[פולידווי"ש]. דריכות

(לשם כיבוד).

פלוקי"ר [פלוקי"ר].

לסור (צמר). פלאר"ש

[פולידווי"ש]. דריכות

(לשם כיבוד).

פלוקי"ר [פלוקי"ר].

לסור (צמר). פלאר"ש

[פולידווי"ש]. דריכות

(לשם כיבוד).

פלוקי"ר [פלוקי"ר].

לסור (צמר). פלאר"ש

[פולידווי"ש]. דריכות

(לשם כיבוד).

פלוקי"ר [פלוקי"ר].

לסור (צמר). פלאר"ש

[פולידווי"ש]. דריכות

(לשם כיבוד).

פלוקי"ר [פלוקי"ר].

לסור (צמר). פלאר"ש

[פולידווי"ש]. דריכות

(לשם כיבוד).

פלוקי"ר [פלוקי"ר].

לסור (צמר). פלאר"ש

[פולידווי"ש]. דריכות

(לשם כיבוד).

פלוקי"ר [פלוקי"ר].

לסור (צמר). פלאר"ש

[פולידווי"ש]. דריכות

(לשם כיבוד).

פלוקי"ר [פלוקי"ר].

לסור (צמר). פלאר"ש

[פולידווי"ש]. דריכות

(לשם כיבוד).